

CALEA ORTODOXĂ

Revistă creștin-ortodoxă, cu caracter hristocentric și eclesiocentric
Anul 6, Nr. 58, august 2025

Editorial

Pâinea vieții!

„Și poruncind să se așeze mulțimile pe iarbă și luând cele cinci pâini și cei doi pești, și privind la cer, a binecuvântat și, frângând, a dat ucenicilor pâinile, iar ucenicii, mulțimilor. Și au mâncat toți și s-au săturat și au strâns rămășițele de fărmături, douăsprezece coșuri pline. Iar cei ce mâncaseră erau ca la cinci mii de bărbați, afară de femei și de copii” (Matei 14, 14-22).

Sfintele Evanghelii ne prezintă mai multe situații în care Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos se îndepărtează de mulțimea agitată voind să fie singur. Așa se întâmplă acum, în momentul în care Sfântul Ioan Botezătorul este închis și ucis dar și când fariseii au auzit că El face și botează mai mulți ucenici ca Ioan, deși nu boteza El (cf. Ioan 4, 1 - 2), dar și atunci când săvârșește minuni El cere ucenicilor Săi să nu spună nimănui că El este Hristos. Această smerenie a Domnului poate fi înțeleasă pe de o parte ca nefiind momentul dezvăluirii în mod deplin a slavei Sale, lăsând ca acest fapt să fie cunoscut după Jertfa și Învierea

jertfit, Mielul lui Dumnezeu Cel care ridică păcatul lumii. Și un alt motiv ar fi acela ca să ne dea și nouă pildă de a ocoli nesăbuița celor ce ne prigonesc, însă El nu a fugit ci S-a dus într-un loc pustiu, pentru că Domnul nu S-a temut de prigonitorii Săi, ci i-a ocolit până când a sosit ceasul și S-a dat pe Sine de bună voie.

Deși Domnul știa de moartea lui Ioan înainte de a-i spune ei, totuși El nu voia Să-și arate slava Sa, decât prin faptele Sale, iar când Ucenicii au devenit conștienți de acest fapt, le-a cerut ca să nu spună nimănui până când nu va învia din morți. Și cu toate că Mântuitorul Hristos S-a retras în pustiu, totuși mulțimea nu s-a înspăimântat de sfârșitul crunt suferit de Ioan și i-au urmat Lui în pustie, arătând că dragostea biruiește orice frică și primejdie. Când ucenicii au venit la El și l-au zis: „Locul este pustiu și vremea, iată, a trecut; deci, dă drumul mulțimilor ca să se ducă în sate să-și cumpere mâncare”. Domnul nu le-a zis: Îi voi hrăni Eu, ci cu delicatețe îi conduce spre a crede, pentru că ei încă gândeau omenește și Îl priveau ca un simplu om, le spune: N-au trebuință să se ducă; dați-le voi să mănânce. La care ei au răspuns că: Nu avem aici decât cinci pâini și

doi pești, arătând prin aceasta că ei au cercetat dacă mulțimea are ce să mănânce, descoperind aici dragostea și purtarea de grijă a ucenicilor față de oameni.

Desigur că Domnul care știe toate, cunoștea și frământările ucenicilor, El care i-a vindecat pe oameni cu hrana învățurii cerești, învățătura care nu poate fi cumpărată, nu avea nevoie pentru a-i hrăni pe oameni să-i trimită să cumpere mâncare. Iar apostolii nu primiseră încă puterea să împărtășească Pâinea cea cerească drept merinde pentru viața cea veșnică. Simbolic vorbind cele cinci pâini și doi pești pe care le aveau reprezintă cele cinci cărți ale Legii și cei doi pești propovăduirea prorociilor și cea făcută de Sfântul Ioan Botezătorul.

Domnul le-a spus ucenicilor să le aducă la Sine, cele cinci pâini și doi pești, deși locul era pustiu iar vremea a trecut, pentru Dumnezeu care hrănește toată făptura cu negrăita bunătate și nu este supus timpului, nimic nu Îl poate împiedica să dea mâncare lumii. Sfântul Ioan Evanghelistul face precizarea că pâinile erau de orz spre a ne învăța să ne opunem mândriei care ne îndeamnă să ducem o viață luxoasă.

Tot smerenia ne învață Domnul și atunci când poruncește să se așeze jos, și cumpătarea și dragostea când au împărțit toate câte aveau unii cu alții, aceași mâncare făcându-i să o împartă între ei, fără să dea unuia mai mult ca altuia.

A privit la cer ca să ne învețe să avem privirea ridicată la Cel care ne hrănește, de la care vine toată darea cea bună și tot darul cel desăvârșit, și la fel și noi când suntem stăpânii mesei și ne pregătim să frângem pâinea, să aducem mulțumire mai întâi înaintea lui Dumnezeu pentru a coborî asupra ei binecuvântare de sus.

(continuare în pagina 2)

Sa, atunci fiind ceasul preamăririi Sale, dar și din iubire față de făptura Sa, cea neputincioasă, nefiind prea aspru cu cei care rămăneau împietriți în necredința lor, pentru a nu fi pedepsiți definitiv pentru refuzul primirii Sale.

Fericitul Ieronim în comentariul pe care îl face el spune că îndepărtarea Domnului în loc pustiu nu s-a făcut, de frica morții cum credeau unii, ci pentru a-i cruța pe vrăjmașii Săi de a pune la cale un alt omor, amânându-și moartea până în ziua Paștelui, El fiind adevăratul miel ce urma a fi

Cuprins

Despre umblarea pe mare a Domnului Iisus.....	2
Poezie creștină	3
Vindecarea lunaticului	7
Traduceri din Sf. Părinți	8
Pilda datornicului nemilostiv	11
Theologica.....	12
Tânărul bogat.....	14
Postul Adormirii Maicii Domnului.....	15

Pâinea vieții!

(urmăre din pagina 1)

Domnul le-a binecuvântat și le-a frânt, mulțumind Tatălui că după ce a trecut vremea Legii și a prorocilor, El însuși va fi Pâinea vieții. După ce mulțimea a fost hrănită și s-a saturat din cele cinci pâini și doi pești s-au umplut douăsprezece coșuri cu firimituri, ca și cum a fost păstrată din slujirea Pâinii veșnice cu care apostolii trebuiau să meargă și să hrănească neamurile.

Minunea aceasta îl arată pe Cel care de demult hrănește cu mană pe poporul lui Israel timp de patruzeci de ani și iată

că tot în pustie, Domnul satură cu mărinimie pe cei ce flămânziseră ca și cum ar fi coborât pâine din cer. De aceea trebuie să avem încredere în purtarea de grijă a lui Dumnezeu și să nu ne îngrijorăm ce vom mânca sau ce vom bea, cu condiția să căutăm mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, dar și să lucrăm nu numai pentru hrana cea trecătoare, ci și pentru cea care ne dăruiește viață veșnică și care este Însuși Domnul, Pâinea Vieții!

Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu

(predică la Duminica a VIII-a după Rusalii,
Înmulțirea pâinilor și peștilor, 3 august)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Despre umblarea pe mare a Domnului Iisus și potolirea furtunii sau despre umblarea noastră pe valurile acestei vieți și liniștirea sufletului prin rugăciune

Duminica a IX-a după marea sărbătoare a Rusaliilor ne aduce în centrul atenției una din minunile săvârșite de către Domnul Iisus Hristos și anume, Umblarea pe mare și potolirea furtunii.

Sfinții Părinți denumesc rugăciunea „maica faptelor bune”: iar un pustnic o numește „convorbirea minții cu

Dumnezeu”; despre rugăciune aflăm și în Pilda de astăzi, Cel care ne dă exemplu de rugăciune fiind Însuși Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Ne aflăm în perioada care a urmat înmulțirii celor cinci pâini și doi pești, când Domnul Iisus „a silit pe ucenicii Săi să intre în corabie și să meargă înaintea Lui, la celălalt țărm..”(Matei XIV, 22). Ne punem întrebarea: de ce i-a trimis Hristos pe ucenici să meargă noaptea, singuri pe mare? Ca să se deprindă și ei a se ruga mai mult lui Dumnezeu.

Știm cu toții, că o dată cu lăsarea întinericului, mintea

omului se liniștește, sufletul se eliberează treptat de griji, astfel că noaptea este „un sfetnic bun”, un timp potrivit pentru rugăciune.

În timp ce Apostolii Domnului erau singuri în corabie și se luptau cu valurile mării, Iisus Hristos a eliberat mulțimile și „S-a suit în munte ca să Se roage deose-

bi. Și, făcându-se seară, era acolo singur” (Matei XIV, 23). Rugăciunea în liniște și singurătate este cea mai înaltă rugăciune; este rugăciunea sfinților, a sihaștrilor, a călugărilor și a celor mai râvnitori creștini. Sfinții Părinți numesc rugăciunea de noapte ca fiind „de aur”, pentru că noaptea mintea se poate ruga fără gânduri și imaginații; în schimb, rugăciunea de dimineață o numesc „de argint”, fiind amestecată cu oarecare griji și gânduri, iar cea din timpul zilei o numesc „de aramă” pentru mulțimea gândurilor și a grijilor pământești care slăbesc mult puterea rugăciunii.

Sfânta Evanghelie de astăzi ne spune că, în a patra strajă a nopții, a mers Domnul la ucenicii Săi, umblând pe mare ca pe uscat. Atunci când L-au văzut de departe, ucenicii au strigat, de frică, crezând că ar fi arătare de noapte. Domnul însă i-a liniștit pe Apostoli prin cuvintele „Îndrăzniți. Nu vă temeți!”. Atunci Petru, cuprins de îndoială, s-a rugat, zicând: „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe apă!”. „Vino!” i-a răspuns Domnul. Însă pe când mergea el pe valuri către Hristos,

Fondator: Prof. Mihai-Ionuț Coană
Telefon: 0770/271.435 E-mail: mihai.coana@hotmail.com
Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.
ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206; ISSN online: 2734-7214

Redacția:

- Prof. Mihai-Ionuț Coană
- Pr. Marius-Olivian Tănăsie
- Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu
- Pr. Daniel Budeanu
- Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu
- Dumitra Groza – corectură
- Monica și Radu Buțu
- Marius Stochițoiu
- Tiberiu Grigoriu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor.

De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. (Legea 8/1996)

Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”,
telefon 0253/214.307, int. 415

„văzând vântul cel tare”, a fost biruit de frică și de îndoială și a început a se afunda. În clipa aceea Petru a strigat: „Doamne, mântuiește-mă!”, iar Domnul l-a apucat de mână și l-a mustrat: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” (Matei XIV, 30-31). De aici, ne putem da seama cât de păguboasă pentru sufletul omului este îndoiala, iar rugăciunea, în vreme de primejdie și ispită, dacă e făcută cu îndoială și puțină credință, nu ne ajută decât în parte.

Să fugim de o asemenea rugăciune lipsită de credință, îndoielnică, pe care am fi tentați să o facem la vreme de nevoie. Să ne rugăm cu credință, cu inimă neîndoielnică, pentru orice avem nevoie în viață, dar mai înainte de toate să mulțumim lui Dumnezeu pentru toate darurile

care ni le-a dat, apoi să-L lăudăm, că „...în veac este mila Lui” și apoi să-I cerem iertarea păcatelor și mântuirea sufletului.

Rugăciunea săvârșită de Mântuitorul nostru Iisus Hristos este un viu exemplu pentru noi, un exemplu merit să ne învețe și pe noi a ne lupta cu valurile și furtuna ispitelor acestei vieți, căci marea este imaginea lumii lovită de răutate, de păcate, de boli, de necredință, de ură și de tot felul de păcate.

Marius Stochițoiu

(reflecție la Duminica a IX-a după Rusalii,
Sf. Ev. Matei 14, 22-34, 10 august)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Poezie creștină

Schimbarea la Față a Domnului (Probojenie) (6 august)

Cât de minunat e Domnul
În tot ce-a înfăptuit,
Ca să putem înțelege
El la toate S-a gândit!

Fiindcă se apropia
Patima cea de bunăvoie
Și pentru a nu se tulbura,
Ucenicii aveau nevoie,

Să priceapă multe lucruri
Pe care le vor vedea,
Începând cu judecarea,
Pân-la răstignirea Sa.

Când lui Petru i s-a descoperit,
Că Iisus e Hristos, Fiul lui Dumnezeu,
A început a dezvălui
Despre chinul și calvarul Său.

Ei s-au întristat cu toții,
Dar pentru a nu se sminti,
Nu i-a lăsat în voia sorții
Și-a-nceput a-i pregăti.

După doar câteva zile
Domnu-a pornit înspre Tabor,
În latura Cezareei,
Cu ucenicii și mult popor.

A hotărât să le arate
Slava Dumnezeirii Sale
Și a selectat doar trei,
Să-i fie martori pe cale.

A lăsat atunci sub munte
Mulțime mare de popor.
Cum toți știau să-L asculte,
Așteptau un ajutor.

Cu **Petru, Iacob și Ioan,**
Pe **Tabor**, sus, a urcat
Și cum făcea de-atâtea ori,
Îndelung, El S-a rugat!

Îngreuiți de lungul drum,
Cum este firea omenească,
Cei trei ucenici, de-acum
Au reușit să se-odihnească.

Când bine ei s-au deșteptat
Și Îl priveau cu luare-aminte,
De ce-au văzut, s-au minunat
Și au rămas fără cuvinte,

Că Fața Lui a strălucit
Ca soarele-n amiază-mare,
Iar hainele l s-au albit
Ca lumina, fără-asemănare.

Din trupul Său a izvorât
Slava Dumnezeirii Sale,
Iar lumina albă s-a făcut
Din **ale Sale mădulare.**

Aici se mai aflau de față
Moise cel din morți venit,
Și **Ilie, cel ce din viață**
Cu trupul la Cer s-a suit.

Închinăciuni Îi aduceau,
Că **taina** ce au zugrăvit-o
Ei, **cu mult timp înainte,**
El cu fapta a împlinit-o.

Și vorbeau ei de Patima
Lui de bunăvoie asumată,
Pentru neamul omenesc,
Cea din dragoste nemăsurată.

L-a făcut prezent **pe Moise,**
Cel ce în Sinai primise,
Legea, pe lespezi de piatră,
Cu degetul Tatălui, prin Duhul Sfânt, scrise.

Se arăta prin aceasta,
Că **Moise-i primitorul vechii Legi,**
Domnul Iisus, Dătătorul ei
Și Împlinitorul noii Legi.

Domnu-a-mpletit, cu măreție,
Cele două Testamente
Și-a adus martori, să fie,
La aceste evenimente.

Muntele Tabor a fost făcut,
Biserică primitoare
Al celor două **Testamente,**
De suflet mântuitoare.

Prin **Cel vechi** arată elocvent,
Tainele Dumnezeirii reale,
Iar prin **Noul Testament**
Slava lucrurilor Sale.

Și stăteau acum de față:
Ai Legii Vechi începători,
Ce plecaseră din viață,
Cu **ai Legii Noi primitori.**

S-au bucurat, aici, **Prorocii**
De-a Cuvântului înomenire,
S-au **veselit Apostolii**
De-a lui Iisus Dumnezeire.

Imaginea fiind perfectă,
Ucenicii doreau nespus
Să aibă pururi sub priviri
Dulcea Slavă a lui Iisus.

Și-atunci **Petru** s-a gândit,
Că-ar fi bine să clădească
Trei colibe la un loc,
În ele să locuiască:

Într-una, **Domnul Iisus**,
În **alta Moise**, în-**alta Ilie**
Și-astfel, Petru l-a propus
Ca-aici, în **Tabor**, să fie.

Pe când Petru îi vorbea,
Un nor luminos i-a umbrat,
Iar **Tatăl din Cer**, le spunea,
Că Iisus e Fiul Său iubit.

Le-a poruncit să-L asculte,
Că întru El a binevoit,
L-a prezentat, aici, pe munte,
Redându-l locul cuvenit.

Prin Schimbarea Sa la Față,
Inima Ucenicilor a îmbărbătat,
Ca să înțeleagă că spre moarte,
De bunăvoie, El S-a dat!

Pe Moise l-a adus din morți,
Vestind astfel Învierea.
Pe Ilie, dintre cei vii,
Arătându-și El puterea.

Domnul, demonstrând că este,
Stăpânul celor vii și morți,
Iar la „**A Doua Venire**”
Îi va învia pe toți.

Și vor merge,... în sfârșit:
„**Cei buni, sus, la fericire**,
Așa cum și-au pregătit,
Cei răi, jos, unde-i scrâșnire!”

Fă, Doamne, să ne smerim,
Să lucrăm doar fapte bune,
Ca toți să ne mântuim,
Cât suntem încă în lume!

„**Schimbarea la Față a Domnului**”,
De la începutul sec. IV s-a prăznuit,
Când Sfânta Împărăteasă Elena,
Pe Muntele Tabor o biserică a zidit.

În această sfântă zi, Biserica Rusă,
Cu smerenie îi pomenește
Pe toți cei plecați la Domnul
Și pe toți eroii neamului îi cinstește.

La noi, se aduc la Biserică,
Pentru ca preoții să le sfințească,
Struguri, must, miere de albine
Și apoi să le dăruiască.

Se vor da de pomană
Și pentru cei dragi adormiți,
Iar la Sfânta Liturghie
Să fie și ei pomeniți.

Această mare sărbătoare
Și „Probojenie” se mai numește,
Ce înseamnă schimbare, transformare,
Când vremea se mai răcește.

„**Schimbarea la Față a Domnului**”
Pe **6 august** an de an o cinștim,
Cu credință, ca **praznic împărătesc**
Și cu „dezlegare la pește” o prăznuim.

Să încercăm să nu lipsim
De la **Sfânta Liturghie**, (pe **6 august**)
Toți cu inima curată să venim,
Cu nădejde și cu mare bucurie.

Dumitra Groza
(6 august 2012)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Poezie creștină

Când Hristos, Dumnezeu nostru,
Mutarea Maicii Sfinte-a rânduit
Să părăsească-această lume,
Plecarea, mai înainte, i-a vestit.

A trimis ca și odinioară,
(La minunata Sa zămislire),
Tot **pe Arhanghelul darurilor**
Să-aducă Maicii buna vestire.

Acesta i-a întins cu cinste
Stălpărea de finic, din Rai,
Ce era semnul biruinței,
Transmițându-i prin viu grai:

-Fiul și Domnul tău te cheamă,
Să lași, o, Maică, cele pământești,
Că cererile ți-au fost ascultate
Și vei merge în sălașurile cerești.

Să nu te tulburi de aceasta
Și încredere să ai mereu,
Că așa cum Domnul ți-a promis,
Vei fi de-a pururi lângă Fiul tău,

Cel fără de moarte, Împăratul
Slavei și al nostru Dumnezeu,

Adormirea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu (15 august)

Cu Arhanghelii, Îngerii, Heruvimii,
Serafimii și cetele cerești, mereu.

Maica a tresărit de bucurie,
Dând răspunsul mult așteptat:
-„**Fie mie după cuvântul tău!**”
Și Arhanghelul Gavriil a plecat.

S-a ridicat, atunci, îndată,
Preasfânta Născătoare de Dumnezeu
Și s-a dus în Muntele Măslinilor (Eleon),
Să-I mulțumească Fiului său.

Viețuind în casa Sfântului Ioan,
Cuvântătorul de Dumnezeu,
Ieșea să se roage-n acest sfânt loc,
De unde S-a înălțat la Ceruri, Fiul Său.

Din Eleon, s-a întors fericită în Sion
Să le dea vestea minunată
Femeilor prietene și Sfântului Ioan,
În grija căruia fusese dată.

Când Domnul se afla pe Cruce,
Gândindu-se la Maica Sa,
A încredințat-o ucenicului iubit,
Cu scopul de-a o proteja.

Iar pe Sfântul Ioan L-a înfiat
Maica noastră a tuturor,
Arătând prin aceasta, totodată,
Că ne va sări permanent în ajutor.

Ca o mamă veșnic iubitoare,
Grijă ne va purta mereu
Și de câte ori o vom chema,
Se va ruga pentru noi Fiului său.

L-a-nștiințat pe Ioan și pe femei
De mutarea mult așteptată,
Arătându-le **ramura de finic**,
Cea **de Arhanghel înmănată.**

Auzind vestea, toți s-au întristat,
Numai Preacurata radia de bucurie;
Cu dulci cuvinte i-a încurajat
Spunând că ea-și dorea în Cer să fie.

După Înălțarea la Cer
A Domnului Iisus Hristos,
Preasfânta Fecioară Maria,
Le-a fost ucenicilor de folos.

Alinare și mângâiere,
Întregii Biserici a rămas,

Mare sprijin și ajutor prin
Sfaturile rostite prin al său glas.

Să nu uităm cât har avea
Și unde, de mică a crescut,
Că fusese promisă Domnului,
De Ana, înainte de-a se fi născut.

La Templul din Ierusalim
De la trei ani și jumătate-a intrat
Și în Sfânta Sfințelor, de la Îngerul
Gavriil, multe taine a aflat.

El o învăța să citească,
Îmbogățindu-i cultura,
O pregătea să cunoască
Și să înțeleagă Scriptura.

De multe ori îi aducea
Fecioarei Maria, mană cerească
Chiar în Sfânta Sfințelor,
Cu care să se hrănească.

Doisprezece ani a stat la Templu
Fecioara, unde temeinic s-a pregătit;
„**Biserica slăvită și rai cuvântător**”,
„**Templul lui Dumnezeu**” a devenit.

Aici, **Arhanghelul Gavriil** o hrănea
Și îi descifra Scripturile mereu,
Pregătind-o pentru înalta chemare
Rânduiea de Bunul Dumnezeu.

Ocrotind-o pe Sfânta Fecioară,
Gavriil i-a fost din pruncie slujitor,
Iar la Întruparea Fiului lui Dumnezeu,
I-a fost Mariei **binevestitor**.

Fecioara Maria a fost luminată
Chiar **de Fiul ei și Dumnezeu**;
Cunoștea atâtea taine..., văzute
Și înțelese, direct, de la Fiul său.

Așa că ucenicii au avut
Un sprijin necondiționat,
Că Fecioara i-a sfătuit și susținut
Și-n toate i-a mângâiat și îndrumat.

Toți Apostolii o iubeau nespun,
Fiind Maica lui Dumnezeu,
Îi ascultau învățăturile
Așa cum au făcut și cu Fiul său.

Aveau în ea o mângâiere
Și un sprijin neîncetat,
Mai ales după Înălțare,
Când Domnul la Cer s-a înălțat.

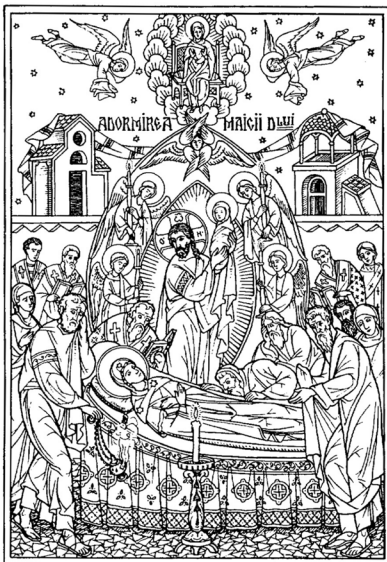
Maica umplea golul rămas
După a Domnului Înălțare,
Se simțeau parcă protejați,
De a Fecioarei binecuvântare.

Așa că, aflând vestea dată,
Prietenele și ucenicii s-au întristat,
Doar Maica Sfântă, Preacurată,
Din tot sufletul s-a bucurat.

Acum, ei se și vedeau „orfani”
Fără Preasfânta lor Maică,
Le-ar fi lipsit atât de mult
Sfătuirea ei înțeleaptă.

Ea încerca să-i încurajeze
Promițându-le că le va fi mereu,
Sprijin puternic și mijlocitoare,
Către Fiul său și Dumnezeu.

Dorindu-și ca Sfinții Apostoli,
Să o petreacă până la mormânt,
L-a rugat pe Domnul Iisus Hristos
Să-i îndeplinească al său gând.

Și s-a făcut fără de veste
Un cutremur cu vuiet mare;
Pe norii luminoși au apărut Apostolii
Trimisi peste tot, în lume, spre predicare.

S-au întristat când au înțeles
Scopul pentru care au venit,
Văzând-o pe Maica Sfântă,
Ce, pentru „plecare” s-a pregătit.

Fericita i-a binecuvântat pe toți
Și prin aleasa ei vestire
Le-a povestit cu bucurie despre,
A Arhanghelului Gavriil venire.

Le-a arătat stâlparea de palmier
Pe care Gavriil i-o înmânase,
Când, despre a sa mutare
Cu respect o înștiințase.

Maica i-a încurajat în săvârșirea,
Misiunii de propovăduire
A Evangheliei Domnului Hristos,
Cel Care le-a încredințat slujirea

Atâtor taine de nepătruns,
Și i-a ales pentru a avea părtășie
La prigoanele și patima Sa
Și i-a înzestrat cu vrednicie

Să fie uniți cu slava și împărăția Sa,
Așa cum Domnul le-a făgăduit,
I-a binecuvântat și ridicând
Măinile, Domnului a mulțumit.

La porunca Duhului Sfânt,
Apostolii au început să vorbească,
Lăudând și slăvind pe Cel ce S-a smerit,
Ca pe noi să ne mântuiască,

Că Domnul a plecat cerurile
Și S-a pogorât pe pământ,
Fără a se despărți de Sânul
Tatălui Său și de Duhul Sfânt

Și S-a Întrupat din Sfânta Fecioară
Maria, cea veșnic neprihănită,
Găsind-o supusă și mai adâncă,
Decât toată firea cea zidită.

Acum, spre a o lua pe Maica Sa,
A venit însoțit de cetele îngerești,
(Ce stăteau cu frică înaintea Domnului)
S-o ducă cu slavă, în sălașurile cerești.

„**Cred că se vor împlini toate
Cuvintele spuse mie**”,
A spus Maica Preacurată,
Văzând atâta măreție.

Că venirea de acum s-a arătat
Mai mărită și mai înfiorătoare,
Decât venirea dintâi a Domnului
Și chiar mai strălucitoare,

Decât fulgerul și decât
Schimbarea la Față a Domnului,
(În prezența lui Moise și Ilie, Petru,
Ioan și Iacov pe Muntele Taborului),

Dar mai puțin strălucitoare, decât
Slava cea nepătrunsă și nevăzută,
A firii Lui celei Dumnezeiești
Și de muritori necunoscută.

Domnul le-a spus : **-Pace vouă!**
Cum le-a spus și după Înviere,
Tot în casa lui Ioan, aducându-le
Și acum ca și atunci ... mângâiere.

Când au auzit glasul dulce și dorit
Al Domnului Iisus Hristos,
S-au înviorat și s-au întărit
Văzând chipul Dumnezeiesc de frumos.

Iar Preasfânta și Preacurata
Sa Maică s-a umplut de bucurie,

Văzând strălucirea slavei Fiului ei
Și privea cu frică și evlavie.

S-a rugat pentru Apostoli
Și pentru cei ce erau de față,
A mijlocit pentru toți credincioșii,
Oriunde ar fi în această viață.

A cerut ca, unde se va pomeni
Numele Domnului, prin a ei mijlocire,
Fiul său și Dumnezeu să ducă
Dorința credincioșilor spre împlinire.

L-a rugat să o binecuvânteze
Cu dreapta Sa și să ocrotească
Pe toți cei care îi aduc rugăciune,
Iar cererile lor să le îndeplinească.

**Preasfânta Maică a Domnului,
Fericitul suflet și-a încredințat
Împăratului și Fiului său,**
Care în mâinile Sale l-a luat,

Iar Fecioara, ca după o zi de muncă,
Într-un somn dulce și lin a adormit,
Că durerile morții n-au atins-o,
Așa cum durerile nașterii au ocolit-o

Și își pregătise mai înainte
Totul pentru a sa îngropare:
Casa și curtea, lumânări, candelă
Și hainele pentru a sa sfântă mutare.

Își îmbăiașe și stropise cu miresme,
Trupul său cel neprihănit și sfânt
Și cu multă grijă se-îmbrăcase
În cel mai frumos veșmânt,

Iar pe celelalte haine,
Le împărțise cu dărnicie
Cătorva prietene și vecine,
Aducându-le multă bucurie.

Dacă viața i-a fost sfântă,
Moartea a fost dumnezeiască,
Pentru că a născut pe Cel ce
Din Cer a venit să ne mântuiască.

Mulțimea îngerilor și-a întins
Mâinile nevăzute, când a trecut
Domnul slavei cu Sufletul ei Sfânt
Și cu mare cinste l-au petrecut.

Casa toată și împrejurimile
De-o mireasmă negrăită s-au umplut
Și-o lumină nevăzută plutea
Peste locul în care Maica a șezut.

Învățătorul și ucenicii,
Cerul și pământul au condus,
Sufletul sfânt al Fecioarei Maria
Când de Domnul slăvit a fost dus

În ceruri spre odihnă veșnică,
Lângă Fiul său și Dumnezeu,
De unde, pentru toată zidirea,
Se va ruga, față către față, mereu.

Auzind de moartea împărătesei,
Bolnavii și neputincioșii s-au strâns:
Ochii orbilor s-au deschis, urechile
S-au destupat și bucurie i-a cuprins.

Toți cei care i s-au închinat Fecioarei
Și trupului ei desăvârșit,
De toate bolile s-au vindecat
Și pe Dumnezeu L-au preamărit.

Văzând, mai marii iudeilor,
Pe unii din popor i-au incitat,
Urând ei pe Maica Preacurată
A Celui ce din păcat ne-a ridicat.

Și acum, ca și la răstignire,
O ură negrăită i-a cuprins
Și s-au năpustit cu înrâcnare
Spre sicriul cel de neatins.

Unul dintre necredincioși, (Antonie)
Ce avea o statură impunătoare,
Ticălos, înrăit și nerușinat,
Cu o personalitate sfidătoare,

S-a împulzit peste mulțime
Și-a întins mâinile sale necurate,
Apucând cu sălbăticie patul
Cu trupul sfânt al celei Preacurate,

Înainte a căreia, cu toții,
Chiar și îngerii tremurau,
Iar Heruvimii și Serafimii
Cu multă evlavie priveau.

Cutezătorul și smintitul,
A vrut sicriul ca să-l apuce
Și cu o ură nepotolită,
La pământ să îl arunce.

Dar Preabunul Dumnezeu,
Acest lucru n-a îngăduit
Și mâinile cele îndrăznețe
Ale înrăitului, de sicriul sfânt s-au lipit

Și o forță nevăzută
Mâinile din coate au retezat,
Iar iudeii cei răzvrătiți
S-au retras speriați și s-au rușinat.

Văzând această minune,
Cu smerenie s-au căit,
Iar îndrăznețul, cu lacrimi
Rugându-se, mâinile i s-au lipit.

Au văzut cu ochii lor
Puterea lui Dumnezeu

Și au regretat, că, atunci,
L-au răstignit pe Fiul Său.

Unii chiar au recunoscut
Că L-au răstignit din răutate
Și că înțeleseseră de-atunci,
A Lui slăvită Divinitate.

Mulți iudei s-au întors la credință
Și chiar atunci s-au și botezat,
Îl mărturiseau pe Dumnezeu,
Recunoscând că Domnul Iisus a înviat.

Au vestit-o pe Sfânta Sa Maică,
Drept Născătoare de Dumnezeu
Și au propovăduit cu credință
Evangelia Fiului Său.

După incidentul petrecut,
Convoiul iarăși a pornit,
Iar Sfinții: **Petru, Pavel și ceilalți,**
Plângând, trupul sfânt au însoțit.

Evangelistul Ioan purta cățuia
Și permanent, cu evlavie tămâia
Trupul cel desăvârșit al Fecioarei
Și cu multe lacrimi îl uda,

Căci pe bună dreptate o iubea
Pe **Maica Fiului lui Dumnezeu,**
De care s-a-ngrijit, după înălțare,
Respectând-o ca „Mamă”, mereu.

Cu voia lui Dumnezeu, **Toma,**
Nici acum n-a fost înștiințat
Împreună cu ceilalți apostoli
Și la înmormântare a întârziat.

Venind el după trei zile, timp
În care apostolii au auzit
Glasuri îngerești lângă mormânt,
Pe care cu dragoste l-au păzit.

Dorind și el să-și ia rămas bun
Și să o mai vadă o dată,
Ceilalți apostoli au acceptat
Și au deschis mormântul îndată.

Spre uimirea tuturor celor prezenți,
Trupul slăvit al Maicii a fost înviat
De Fiul ei, dovadă de necontestat
Că Maica Sfântă, la Cer, cu trupul a urcat.

Nu se putea să putrezească
Sălașul Fiului lui Dumnezeu,
Templul unde S-a întrupat și a crescut,
Până la Nașterea Sa, Fiul Său.

În mormântul deșert se găseau
Doar lucrurile de îngropare,
Pe care Maica Sfântă le-a lăsat
Credincioșilor spre binecuvântare.

Apostolii au văzut-o pe Fecioara,
Sus, cu îngerii, care-i cântau în cor;
„Bucurați-vă, că Eu sunt cu voi
În toate zilele”! le-a spus Maica tuturor.

Să ne ajute Bunul Dumnezeu,
Ca și noi cei ce nădăjduim,
Prin rugăciunile Preacuratei
Fecioare, cu toții să ne mântuim!

Să o rugăm cu credință
Ceas de ceas cât vom fi pe pământ,

Să pomenim cu evlavie și dragoste,
Numele Fecioarei cel Preasfânt,

Care, prin Sfântul Ioan, pe toți ne-a înfiat
Și a promis ucenicilor mereu,
Că de câte ori îi vom cere ajutorul,
Se va ruga pentru noi, Fiului Său.

La Adormirea ei minunată (15 august),

An de an noi o vom prăznui
Prin rugăciuni și cântări alese
Și numele Domnului vom preamări!

Că ne-a învrednicit pe noi Domnul
Să avem **ca Mamă în Cer** mereu,
Pe cea înzestrată cu tot harul
Și tot darul, de Preabunul Dumnezeu!

Cea care a slujit **Tatălui Ceresc**
Ca fiică, ca Maică Domnului Hristos
Și ca **sfântă slujitoare Duhului Sfânt;**
Treimii Sfinte spre-al omenirii folos.

Dumitra Groza

(15 august 2018)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Vindecarea lunaticului

În cadrul Sfintei Evanghelii de astăzi, Mântuitorul nostru Iisus Hristos săvârșește o nouă vindecare. Termenul de „lunatic” înseamnă om care este îndrăcit. La început, ni se spune că „s-a apropiat de El un om, căzându-l în genunchi” (Matei 17, 14). Atât de gravă e starea lunaticului încât „adesea cade în foc și adesea în apă” (v. 15). Ucenicii lui Hristos „n-au putut să-l vindece” (v. 16). Hristos face minunea și „copilul s-a vindecat din ceasul acela” (v. 18). Ucenicii nu au putut să scoată demonul din cauza puținii lor credințe. Însă, dacă am avea credință „cât un grăunte de muștar” (v. 20), am putea să mutăm munții din loc. Putem să îl biruim pe cel rău „cu rugăciune și cu post” (v. 21). Apoi, le vorbește ucenicilor că va fi „dat în mâinile oamenilor” (v. 22). Însă,

suntem oboșiți să ne rugăm. La masa, ne este foame și uităm să ne rugăm. De postit, foarte puțin din noi o fac. Zicem că suntem tineri. Nu ne place mâncarea de post.

Deși, chiar din punct de vedere medical, postul este foarte bun pentru organismul nostru. Însă, postul nu se rezumă doar în a nu mânca alimente de origine animală. Postul este și de natură sufletească. Din puținul nostru, trebuie să facem o cât de mică milostenie. Chiar dacă ne-ar fi greșit cineva, trebuie să îl iertăm. Postul nu trebuie să fie confundat cu regimul alimentar sau cu dieta pentru a slăbi. Nu ne cere nimeni să ne rugăm precum călugării. Însă, adevărul este că fiecare dintre noi poate să se roage în orice moment. În orice clipă, putem să zicem „Doamne miluiește”. Însă, rugăciunea noastră nu trebuie să fie doar pentru noi înșine.

Ar fi bine să ne rugăm și pentru ceilalți. Căci dacă ne rugăm pentru ceilalți atunci Dumnezeu ne va asculta rugăciunea. Cel sărac sau bolnav are nevoie de ajutorul nostru. Chiar dacă din punct de vedere material, nu avem posibilități de a-i ajuta pe cei aflați în nevoie, oricare dintre noi poate să se roage pentru aceștia. Rugându-ne cu credință, vom găsi soluția la orice problemă. Dacă intrăm în panică, nu vom rezolva absolut nimic. Orice problemă trebuie să aibă și o rezolvare. Rugăciunea noastră nu trebuie să se rezume doar la cea pe care o facem în biserică. Însă, nici nu trebuie să cădem în cealaltă extremă, considerând că este suficient să ne rugăm doar acasă la noi. De multe ori, ne rezumăm în a posti doar de carne.

Însă, în afară celor care chiar sunt bolnavi, postul trebuie să fie ținut complet de fiecare dintre noi. Este greu să ținem de la început întregul post al Sfințelor Paști. Încă, dacă vrem, sigur că vom putea să reușim să postim. Trebuie să mergem în fiecare duminică la biserică pentru a ne ruga. Dacă nu suntem la serviciu, nu avem nici măcar un motiv de a zice că nu avem timp să mergem la Sfânta Liturghie. Rugăciunea este de trei feluri: de slăvire a lui Dumnezeu, de mulțumire pentru bunurile pe care

chiar dacă va fi omorât, „a treia zi va învia” (v. 23). Din textul de azi, desprindem următoarele învățături. Credința noastră trebuie să fie una puternică.

Dacă doar credem puțin atunci să nu ne așteptăm să ni se împlinească rugămintea. Evident că trebuie să cerem și un lucru bun. Există numeroase icoane făcătoare de minuni.

Însă, pentru a se întâmpla minunea, trebuie să credem cu adevărat că aceasta se va întâmpla. Pentru a fi învingători împotriva celui rău avem nevoie de rugăciune și de post.

Oare câți dintre noi se roagă în mod regulat? Dimineața ne grăbim să plecăm la serviciu. Seara

ni le dăruiește Dumnezeu și de cerere. Din păcate, sunt persoane care se rezumă doar în a-l cere mereu lui Dumnezeu câte ceva. Însă, unii dintre noi, uită a-l mulțumi lui Dumnezeu pentru tot ceea ce a îngăduit să ne dăruiască.

Rugăciunea fără credință nu se poate. Credință care nu este trăită în rugăciune nu există. Însă, nici nu trebuie să trăim într-o credință falsă, crezând că oricât de mult am păcătui, Dumnezeu este atât de bun încât El ne va ierta chiar dacă nu ne pocăim de păcatele săvârșite. Însă, a nu mai crede că Dumnezeu nu ne va ierta pentru păcatele făcute, este foarte periculos pentru mântuirea noastră. Am văzut cât de disperat era tatăl lunaticului. Aceasta este suferința adevărată, nu că nu suntem foarte bogați. Știe mult mai bine Dumnezeu de ce avem situația financiară pe care o avem. Prea mult Îi cerem lui Dumnezeu partea materială, ci prea puțin ne rugăm pentru mântuirea sufletului nostru. De multe ori, copiii plătesc pentru greșelile părinților. Chiar dacă pare nedrept, totuși, unii oameni doar așa se întorc la Domnul.

Este de plâns starea în care ajung unele persoane din cauza vieții lor. Să Îl rugăm pe Dumnezeu să ne ferească de asemenea stări ca ale celui lunatic. Sunt bune rugăciunile de dezlegări care ni se citesc pentru a scăpa de influența celui rău. Însă, mult mai important este să primim dezlegarea de păcatele pe care le facem. Această dezlegare se dă mai ales prin Sfânta Taina a Pocăinței sau cum este mai cunoscută, a Spovedaniei. Această mărturisire nu trebuie să fie făcută doar în Săptămâna Mare. Ar fi bine să ne spovedim cât mai des. Precum corpul nu ni-l spălăm doar de patru ori pe an, la fel nici sufletul nostru nu trebuie să fie spălat de păcatele pe care le-a făcut doar de câteva ori într-un an. Chiar dacă

nu citim un acatist în fiecare zi, am putea măcar rugăciunea acatist să o spunem. Rugăciunea noastră nu trebuie să fie făcută doar cu buzele. Rugăciunea se face cu mintea, fiind atenți la ceea ce spunem și mai ales cu inima, crezând ceea ce cerem de la Dumnezeu. Nu contează doar ceea ce băgăm în gură, cât mai ales ceea ce scoatem din gură. Nu este de folos dacă nu consumăm lapte, în schimb, înjurăm. Însă, nici nu trebuie să cădem în cealaltă extremă, crezând că este suficient dacă avem un comportament potrivit fără să ținem post de bucate. Dacă tatăl celui lunatic era îngrozit că acesta cade în apă sau foc, în zilele noastre, tinerii noștri cad în diverse vicii, cele mai periculoase fiind alcoolul și consumul de droguri. Cei tineri sunt foarte tentați de aceste patimi. Consecințele acestora sunt foarte periculoase. Anturajele sunt cele care îi fac pe tineri să cadă în păcate. Datoria părinților este aceea de a le spune acestora care sunt riscurile la care se expun dacă acceptă să facă asemenea fapte de grave. Și exemplul personal este foarte important. Dacă un copil își vede părinții că fumează și acesta va fi mai tentat să se apuce de acest viciu. Pe lângă efectele negative asupra propriului nostru organism, viciile sunt și foarte costisitoare. Dacă un tânăr fumează, este apreciat de „prietenii” săi. Dacă un tânăr se închină atunci când trece pe lângă o biserică, este luat în râs de către acești „amici” ai săi. Alt viciu dăunător este reprezentat de jocurile de noroc. Este foarte ușor să pierzi bani. Să Îl rugăm pe Dumnezeu să ne ferească de căderea în păcate. Dar și noi să ne ferim de ele.

Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu

(reflecție la Duminica a X-a după Rusalii,
Sf. Ev. Matei 17, 14-23, 17 august)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Traduceri din Sfinții Părinți

Teofan Kerameus, Arhiepiscopul Tavromeniei

Omilia a 61-a: Despre tăierea capului cinstului Înaintemergător^A

Bine a potrivit rânduiala tăierea capului Înaintemergătorului aproape de sfârșitul anului, ca astfel să se împlinească plinătatea timpului. Căci prăznuirea aceasta Biserica a primit-o aproape către însuși capătul zorilor, pentru ca adunarea celui mai mare dintre toți prorocii să devină sfârșit al celor vechi și început al celor noi: pe de o parte, pecetluire a anului ce a trecut, iar pe de alta, vestire a celui ce vine. Așadar, fiindcă astăzi prăznuim sfânta lui mărturisire, despre care și glasul evanghelic a lămurit pe scurt, haide dar să vorbim despre aceasta.

În vremea aceea: «A auzit regele Irod, căci numele lui Iisus se făcuse cunoscut, și zicea că Ioan Botezătorul

s-a sculat din morți» (Marcu 6, 14). Pe când Mântuitorul nostru Iisus săvârșea minuni mai presus de fire, vindecând toată boala prin simplul cuvânt și prin atingerea mâinii, vestea semnelor dumnezeiești, răspândindu-se pretutindeni cu repeziciune fără aripi, umplea auzul tuturor; și a ajuns până și la Irod însuși. Iar acesta era fiul celui Irod, cel ce a secerat sfântul vlăstar al pruncilor (cf. Matei 2, 16-18), atunci când pe pământ a înflorit spicul vieții noastre. Acesta, așadar, născut fiind din acela, a devenit, precum ar putea spune cineva cu potrivire, un șarpe ieșit dintr-un balaur, moștenind sceptrul aceluia și făcându-se următor al necredinței lui. Acesta, așadar, auzind despre minunile

^A ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΕΠΙΚΛΗΝ ΚΕΡΑΜΕΩΣ, ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΤΑΥΡΟΜΕΝΙΟΥ ΤΗΣ ΣΙΚΕΛΙΑΣ, ΟΜΙΛΙΑ ΕΑ'. Εἰς τὴν ἀποτομὴν τοῦ τιμίου Προδρόμου, ἰν PG. 132, col. 1060-1070.

Domnului, credea că Ioan Botezătorul înviase din morți și că, drept răsplată de la Dumnezeu pentru împotrivirea sa până la moarte pentru adevăr, primise harul de a săvârși minuni. Așa îl hulea ticălosul [Irod] chiar și pe vânătorul¹ [de păcate], deși era mort. Căci conștiința îl muștra, biciuindu-l lăuntric, și aștepta cu neliniște să primească pedeapsa pentru cele săvârșite de el în chip nevrednic. Căci era cuprins de groază, cutremurându-se de acel cuvânt: «Este Ioan, căruia eu am pus să-i taie capul; el s-a sculat din morți» (Marcu 6, 16).

Căci Irod acesta, înfierbântat de patul fratelui său, și-a însușit cu adulter femeia lui, și a răpit-o pe aceasta de la Filip, și l-a ucis pe el prin vicleșug, trăind în chip necuviincios cu adultera, alungând-o pe cea care-i fusese unită după lege, fiind ea fiica lui Aretas, regele arabilor. Iar în vremea aceea, Ioan Botezătorul, părăsind viețuirile din pustie și coborând către curgerile Iordanului, făcea să strălucească noroadelor zorile propovăduirii. Părea sălbatic și înăsprit la înfățișare, din pricina creșterii sale din pruncie în pustietăți, având capul aspru, neîngrijit, și încâlcit, cu păr căzut în bucle, acoperit cu umbra mulțimii propriilor plete; cu barbă deasă și trupul istovit de hrana săracăcioasă. Îmbrăcat într-o haină aspră și strâmtă, și cu o cingătoare tare, care acoperea doar acele părți ale trupului, care, fiind mai rușinoase, se cuvin acoperite, iar pentru celelalte răbdând cu bărbăție împotrivirea arșiței și ale frigului, umblând desculț și dormind pe pământ. Ca să spun și ceva despre cele din afară: nici măcar nu părea un om mâncător de pâine, ci era

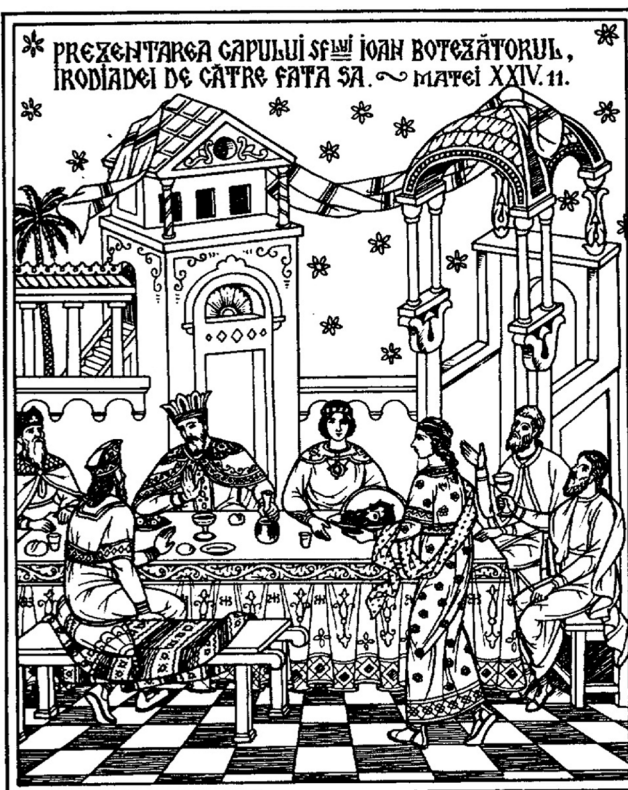
cu adevărat un înger, folosindu-se de un astfel de trup. Acesta deci, după ce l-a atins cu mâna [l-a botezat] pe Domnul, devine muștrător al nelegiuirii lui Irod, spunând: Nu-ți este îngăduit să pângărești patul fratelui tău. Pentru ce-ți necinstești singur așternutul, batjocorind rudenia de sânge și călcând fărădelegea în camera nupțială? «Nu-ți este îngăduit să ții pe femeia lui Filip, fratele tău» (Marcu 6, 18). Dar spunând acestea, părea că, cântă către un măgar și că vorbește cu un surd. Căci Irod, văzând cum prorocul îl biciuia cu asprime prin muștrări și, cu o îndrăzneală neîmblânzită, scotea la iveală în fața tuturor urâtenia faptei nelegiuite, se simțea sfâșiat lăuntric în multe feluri - de rușine, de poftă și de mânie. Se rușina de vrednicia propovăduitorului; se mânia pentru că era muștrat;

1 τὸν κήρυκα (lit. „vânătorul”) este o metaforă pentru Sfântul Ioan Botezătorul. El este numit astfel pentru că, asemenea unui vânător, urmărește și dă pe față păcatul, muștrându-l cu putere (cf. Luca 3, 7: «Pui de vipere, cine v-a arătat să fugiți de mânia ce va să fie?»).

iar pofta aprindea și mai tare mânia; și, în cele din urmă, iubirea de plăcere a biruit pe robul patimilor. Căci, fiind lipsit de exercițiu [duhovnicesc] și cu totul needucat [moral], nu avea puterea să se împotrivească dorinței printr-un gând nobil. Iar adultera, când a priceput că Irod se înspăimântase de muștrarea prorocului, căci, zice Scriptura, «Irod se temea de Ioan și cu drag îl asculta» (Marcu 6, 20), văzând acestea femeia stăpânită de nebulie și temându-se ca nu cumva muștrarea să se arate mai tare decât iubirea [pătimașă], înfățișându-se pe sine într-o expresie mai posomorâtă și, lăsând să-i curgă picături de lacrimi, a început să-l stârneasă pe cel înrobuit de pofta femeiască. Ce ar putea fi mai înfricoșător decât aceasta? - zicea ea - ca acela ce șade pe tron împărătesc, strălucind în porfiră și diademă, să fie batjocorit de un iudeu îmbrăcat în sac și înăsprit la înfățișare, și să fie împiedicat

de la a-și împlini dorințele și poftele, deși îi era cu puțință, prin puterea sa împărătească, să-i taie limba cea obraznică și hulitoare, sau să facă din îndrăzneț hrană fiarelor și nicidecum nu trebuia să se plece ori să se moaie! Iar nenorocitul, înmuiat de vorbele desfrânatei (căci convingătoare sunt cuvintele unei desfrânate către un amant prost, mai ales când sunt amestecate cu lacrimi), n-a îndrăznit să stingă cu moarte lumina, cinstind virtutea bărbatului, ci l-a ascuns sub obroc, închizându-l în temniță și legându-i picioarele cu obezi. Dar nici gura prorocului n-a amuțit, nici patima desfrânatei nu s-a potolit. Se înfruntau amândoi într-o luptă: prorocul, cum să-l izbăvească pe rege de necurăție; desfrâ-

nata, cum să-l înlăture pe cel ce-i stătea împotriva poftei, și căuta prilej să-și sature pofta neînfrânată; și, într-adevăr, a izbutit în planul său, căci întotdeauna cele mai josnice biruiesc. Căci, venind o zi prielnică, și sosind ziua nașterii lui, zi în care acest ucigaș de proroci, cum nu se cuvenea, alunecase din pântecul maicii sale, i se pregătise ospăț plin de fast, și mulți oaspeți fuseseră chemați: și dregători de seamă, și căpeteniile oștirii, și toți cei din Galileea care erau socotiți de neam ales. Și pe când ospățul era în plină desfășurare, cel care chemase pe oaspeți, îmbătat de vin, pregătește altă desfătare a ospățului. Avea Irodiada o fiică, născută din căsătoria legiuită cu Filip, atrăgătoare și la înfățișare nu lipsită de maturitate, dar în celelalte privințe obraznică, îndrăzneată și fără rușine, și, într-adevăr,

o copie desăvârșită a mamei sale, cea nerușinată ca o viperă. Pe aceasta, mama cea adulteră, împodobind-o cu rafinament și înveșmântând-o ca pe o mireasă, a trimis-o să danseze înaintea celor ce se ospătau. Iar ea, cum a ajuns în mijlocul mesenilor, ca să nu se rușineze, a îndepărtat rușinea de pe obraz ca pe o mască de lut, a început să se zbuclume asemenea bacantelor² celor îndrăcite de duhurile coribanților³, zvârlindu-și părul, unduindu-se în chip necuviincios, ridicând brațul, dezgolindu-și pieptul, ridicând unul dintre picioare, și prin rotirea iute a trupului se dezgolea, poate chiar și din cele negărite arătând câte ceva; cu chip nerușinat atrăgând asupra sa privirile tuturor celor de față, și prin felurite mișcări stârnind uimirea și tulburarea gândurilor celor ce o priveau. Era, așadar, pe atunci, acel sălbatic Irod, după cum era de așteptat, de râs pentru oamenii cumpătați, întrucât pregătise o copilă-fecioară, cel puțin cu numele, ca să se dezonoreze astfel înaintea privirilor bărbaților; iar adaos al răului era și faptul că i-a plăcut dansul acelei născute din bacantă, care se învârtea în pași. Stăpânit fiind de pofta mamei ei și de beție, deși tână nou-venită nu ceruse nimic, până și împărțirea împărăției i-a făgăduit, în schimbul unduirilor desfrânate și al salturilor unei răsuciri neorânduite; și a înțărît cu jurământ făgăduința, robul neînfrânării fiind el. Ce învață, așadar, odrasla viperei de la mamă? Nu să ceară colier de mărgăritare, nici veșmânt împărătesc, nici haină de mătase, nici evantai, nici cunună de podoabă, acestea sunt, cu adevărat, lucrurile după care ochii fecioarelor sunt aprinși, ci, în locul oricărei alte dovezi de dragoste, să ceară capul celui ce se străduiește să-i dezlege iubirea; ci, în locul oricărei alte dovezi de afecțiune, să ceară capul celui ce se străduia să-i dezlege dorința, și anume acest cap, chiar de la ea însăși. *«Vreau să-mi dai îndată, pe tîpsie, capul lui Ioan Botezătorul»* (Marcu 6, 25). Se temea, într-adevăr, Irodiada, ca nu cumva, îmbătat fiind, Irod să se răzgândească și să retragă darul făgăduit. Iar el, ia aminte, așadar, la sufletul coborât la nivelul dobitoacelor! *«S-a întristat, zice, dar pentru jurământ și pentru cei ce ședeau cu el la masă, n-a voit s-o întristeze»* (Marcu 6, 26). Prefăcută era întristarea, și o scuză mincinoasă. Căci jurământul pe care l-a rostit era o făgăduință până la jumătate din împărăție. Aceasta era o făgăduință pentru stăpânirea de pământ, pentru averi, pentru bani și turme, nu [pentru] un cap profetic, căruia nici lumea întreagă nu-i este vrednică. Se taie, așadar, capul cel preasfânt, care este vrednic de cinstire chiar și pentru îngeri. O, minte necurată, tu care ai urzit o asemenea ucidere prin vicleșug! O, limbă urâtă, tu care ai poruncit o astfel de osândire! O, mână îndrăzneată, tu care ai slujit la această faptă! Și este adus pe tîpsie, plin de sânge, înaintea mesenilor, ca o priveliște întunecată în mijlocul celor care petreceau în glume și beții, cel care, prin postire, ajunsese aproape să se întreacă cu îngerii; iar desfrânata, plină de desfrâu, ținând capul celui nepătimăș și feciorelnic, se desfăta și

râdea batjocoritor, văzând în cele din urmă ceea ce pentru ea era priveliștea cea mai dulce și de mult timp pregătită; ea, care, parcă temându-se ca nu cumva, dacă s-ar uni din nou cu trupul, acesta să se ridice și din nou să o mustre cu obișnuitele sale dojeni, a îngropat capul în ascunzișurile pământului, iar trupul sfânt, ce mai rămăsese, l-au luat ucenicii și l-au înmormântat în pământ cu evlavie.

Așadar, cele privitoare la Sfântul Înaintemergător astfel s-au petrecut. Căci trebuia, da, trebuia ca acela care se născuse din coapsă levitică, care era aaronit după amândouă neamurile, să se îmbrace în veșmântul sacru de purpură prin jertfele de sânge, și ca cel mai mare dintre cei născuți din femei să nu fie lipsit nici în aceasta de rândul celor desăvârșiți prin sânge. Și precum a fost învrednicit de celelalte numiri de cinstire, tot astfel n-a fost lipsit nici de chemarea mucenicească. Pleacă, așadar, precum către cei de pe pământ, tot astfel și către cei din iad, ca să vestească pogorârea Mântuitorului: el, cel ce este sfârșitul celor vechi, începutul celor noi, mijlocitorul între amândouă, glasul, făclia, luceafărul, îngerul, apostolul, levitul, aaronitul, prorocul, cel ce străbate munții, Botezătorul, vestitorul, Înaintemergătorul, feciorelnicul, dascălul pocăinței, mustrea păcatului, mucenicul; căci aceasta a fost ca o pecete preafrumoasă a tuturor numirilor.

Iar noi, o adunare ce poartă numele lui Hristos, să prăznuim duhovnicește mărturia cea sfântă a acestuia și să luăm aminte cu multă grijă la noi înșine, ca nu cumva să se întâmple și în noi cele ale lui Irod; căci acestea se întâmplă negreșit, deși în alt chip, celor ce nu veghează cu statornicie. Căci ori de câte ori mintea leapădă, potrivit legii dumnezeiești, pe cea care îi este soție, pe fiica regelui Aretas, prin care să înțelegi virtutea, căci aceasta este cea mai vrednică de respect și în chip firesc soție a minții, iar când, așadar, o îndepărtează pe aceasta și își unește ființa cu răutatea cea străină și desfrănată, aplecându-se spre desfătărilor trupesti, atunci se face pe față Irod. Căci Irod se tâlcuiește „cel din piele”, prin care se închipuie gândirea pământească. Așadar, când pofta păcatului pune stăpânire pe minte, atunci, da, atunci îl convinge să-l dea pe Ioan, cel ce muștră, spre întemnițare. Înțelege ceea ce este ascuns în această alegorie. Ioan este harul cuvântului dăruit nouă de Dumnezeu, sau conștiința fiecăruia care îl muștră pe cel ce păcătuiește. Această harismă a lui Dumnezeu caută păcatul să o nimicească din noi, ca nu cumva, fiind sfâșiați de muștrările care vin din conștiință, să lepădăm prin pocăință pe cea adusă pe furiș (adică răutatea) și să o primim pe cea împreună-logodită (adică virtutea); și, dând sfaturi, reușește (păcatul) să convingă, în cele mai multe cazuri, pe cei ce nu priveghează, iar cel ce muștră este închis în temniță. Să se înțeleagă, așadar, prin temniță, deprinderea răului. Se ascunde, așadar, Cuvântul de la noi, atunci când pă-

² Bacanta era o preoteasă a zeului Bacchus, din mitologia romană. Bacantele practicau dansurile și orgiile caracteristice misterelor dionisiace.

³ Coribatul era preot al zeiței grecești Cibelee, al cărei cult avea un caracter orgiac.

catul a devenit deprindere, iar mintea, ospătând împreună cu comensii săi, adică cu gândurile de același fel, se îmbată; atunci fiica păcatului, plăcerea, se dezlănțuie împotriva nevinovăției noastre, lingușindu-ne din toate părțile și cerând, ca răsplată, moartea lui Ioan. Se teme, într-adevăr, ca nu cumva, odată eliberat din închisoare, să dărâme, prin muștrările lui, cămara cea nelegiuită. Astfel se face vădită, prin acestea, istoria! Când diavolul ne aduce în starea deprinderii răului, totuși încă se teme nu cumva să ne trezim [din somnul păcatului], și ne împinge spre deznădejde. Aceasta este, așadar, uciderea lui Ioan: și astfel moare în noi harul cuvântului, ca și cum ar fi decapitat cu sabia deznădejdi. Atunci, deci, când se întâmplă aceasta, mântuirea se retrage de la noi: «*Iar Iisus, auzind, S-a dus de acolo*» (Matei 14, 13). Ca, așadar, să nu se întâmple aceasta, să ne grăbim a fugi de Irodiada „cea de piele”, iar pe cea împreună-soție a minții, virtutea, fiica Împăratului Hristos, să o îmbrățișăm și să o dorim, urmând pilda patriarhului Avraam, care, izgonind pe roa-

bă după porunca dumnezeiască, a păstrat pe cea liberă. Căci nu era îngăduit ca răutatea să conviețuiască cu virtutea în sufletul patriarhului, lucru pe care cuvântul l-a descoperit prin slujnica și cea liberă (cf. Facere 21, 10-12; Galateni 4, 22-31). Căci, într-adevăr, roadele răutății nu vor moșteni împreună cu urmașii nobili ai virtuții, nici nu vor pași pe pământul cugetat al făgăduinței, pe care cei blânzi îl vor moșteni (cf. Matei 5, 5), potrivit glasului dumnezeiesc.

Să pășim, așadar, și noi pe aceasta și să ne învrednicim a ne desfăta de bunătățile cele veșnice aflate în ea, prin mijlocirile marelui Proroc, Înaintemergătorului și Botezătorului Ioan, și prin harul Treimii celei mai presus de lumină și dătătoare de viață, care Se face cunoscută în Tatăl, și în Fiul, și în Sfântul Duh, a firii celei nedespărțite și deoființă, Căreia se cuvine toată cinstea, și slava, și lauda, și măreția, acum și pururea, și în vecii vecilor. Amin.

Traducere: **Pr. Daniel Budeanu**

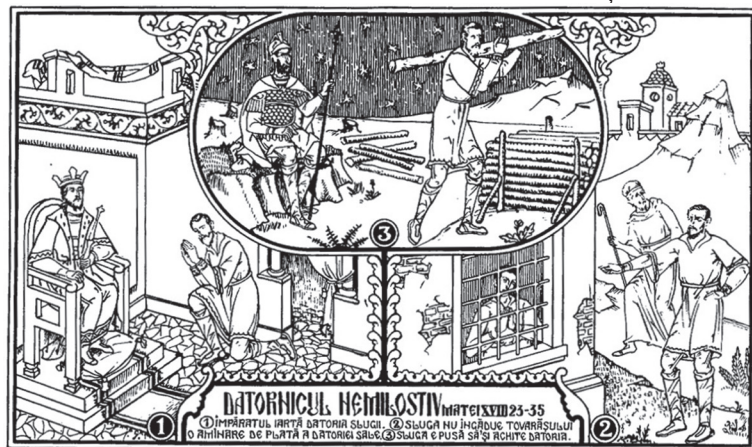
Sursă foto: Sf. Evanghelie

Pilda datornicului nemilostiv

În această Duminică a XI-a după Rusalii, Sfânta Evanghelie ne pune înaintea o pildă zguduitoare, cunoscută sub numele de Pilda datornicului nemilostiv. Este o chemare vie la iertare, milă și responsabilitate duhovnicească, adresată fiecărui suflet ce poartă numele de creștin.

Pilda: tabloul iertării și al neiertării

Un împărat hotărăște să facă socoteala cu slugile sale. Unul dintre datori era cu zece mii de talanți – o

sumă uriașă, imposibil de plătit. Și totuși, când acesta se roagă și cere îndurare, împăratul este mișcat și îl iartă în întregime. Dar imediat, același om întâlnește un coleg care-i datora o sumă mică – o sută de dinari – și, fără milă, îl ia de gât și îl aruncă în temniță.

Această prăpastie între mila primită și lipsa de milă arătată altuia devine miezul pildei. Stăpânul se întoarce cu mânie asupra celui iertat și-l dă pe mâna chinuitorilor până va plăti toată datoria.

Domnul Iisus încheie cu o sentință cutremurătoare:

„Tot așa va face vouă și Tatăl Meu cel ceresc, dacă nu veți ierta fiecare fratelui său din toată inima.”

Simbolismul duhovnicesc al pildei

Împăratul este Dumnezeu Tatăl – plin de milă și îndelung răbdător.

Datornicul cu zece mii de talanți suntem noi, fiecare om, care prin păcatele sale acumulează o datorie de neplătit față de dreptatea dumnezeiască.

Iertarea dăruită arată bunătatea și dragostea fără margini a lui Dumnezeu, Care este gata să ne ștergă întreaga povară a păcatelor prin pocăință sinceră.

Refuzul de a ierta al slugii arată micimea sufletului omenesc, care uită repede binele primit și se arată crud față de semenul său.

Iertarea – condiție a mântuirii

Creștinismul nu este doar o doctrină a credinței, ci o viață în iubire și iertare. În rugăciunea Domnească, ne rugăm: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri.” Așadar, iertarea pe care o cerem de la Dumnezeu este direct condiționată de iertarea pe care o dăruim altora.

Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Dumnezeu nu-ți cere imposibilul. El ți-a iertat marea datorie. Tu iartă datoria mică aproapelui tău.”

Consecințele neiertării

Neiertarea duce la închidere sufletească, la izolare, la boală spirituală. Ea atrage mânia divină și ne

pune din nou sub osânda păcatelor iertate. Pilda ne arată clar: Dumnezeu iartă, dar retrace iertarea când omul persistă în răutate și nemilostivire.

Să iertăm „din toată inima”!

Domnul nu ne cere doar o iertare formală, ci una sinceră, „din toată inima”. A ierta nu înseamnă a uita, dar înseamnă a nu mai cere socoteală, a nu mai purta ură, a nu mai dori răul aproapelui. Iertarea este eliberare – și pentru cel iertat, și pentru cel ce iartă.

Să ne cercetăm inima și să vedem: pe cine mai

ținem în lanțurile neiertării? Să ne grăbim să dezlegăm aceste legături, căci de ele atâră și propria noastră dezlegare înaintea lui Dumnezeu.

Așadar, să iertăm cu inimă curată, să ne asemănăm Împăratului milostiv și nu slugii nemiloase. Și astfel vom dobândi mila și iertarea veșnică în Împărăția Cerurilor. Amin.

Pr. Marius-Olivian Tănăsie

(predică la Duminica a XI-a după Rusalii,
Sf. Ev. Matei 18, 23-35, 24 august)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Theologica

Sf. Dumitru Stăniloae, „Spre un ecumenism ortodox” (2)

Capitolul 2, partea 1

Fără a lua în considerare această legătură indisolubilă dintre cele trei coordonate¹ ale unei societăți adevărate și desăvârșite, pe care Biserica Ortodoxă o subliniază în mod deosebit și stăruitor prin dinamismul perspectivei sale ecleziologice și euharistice, în unele locuri ortodoxe a început a se ceda la presiunea mișcării ecumenice.

Recent, se susține ideea că putem acorda, prin extinderea iconomiei (pogorământului), în anumite situații excepționale, Sfânta Euharistie membrilor unor biserici neortodoxe. Mai ales membrilor bisericii Romano-Catolice, Vechi-Catolice și bisericilor pre-caldoniene. Aceasta însă înseamnă o interpretare falsă a sensului și aplicării iconomiei. Iconomia se aplică în recunoașterea Botezului și a Sfântului Mir, a Cununii și a harului Preoției, la membrii laici sau clerici ai altor biserici, atunci când aceștia intră în Biserica Ortodoxă. Nu are în vedere transmiterea unei Taine către cineva care continuă să rămână într-o altă biserică. Iconomia, cu alte cuvinte, se referă la recunoașterea validității unei Taine săvârșite în afara Bisericii, pentru cel care intră în deplină comuniune de credință cu membrii Bisericii Ortodoxe și devine astfel membru al ei. Așadar, acceptarea unei persoane în comuniune cu membrii Bisericii, întemeiată pe identitatea Tainelor, are ca fundament realizarea comuniunii acelei persoane în credință cu membrii Bisericii.

Transmiterea, prin „inter-comuniune”, a unei Taine a Bisericii către cineva care se află în afara comuniunii de credință cu membrii Bisericii, adică în afara Bisericii, rupe interdependența dintre Taine, Bi-

serică și credința ortodoxă și, în consecință, nu mai intră sub principiul și aplicarea iconomiei. Aceasta ar conduce fie la indiferență față de credință, fie la indiferență față de Biserică, fie la o indiferență față de perspectiva eclezială asupra Tainelor și a credinței, ca și cum acestea nu ar fi elemente esențiale ale realității Bisericii. În toate aceste cazuri, chiar dacă nu urmărim un astfel de scop, ajungem la o indiferență sincretistă, chiar dacă am crede că astfel realizăm adevărata comuniune sau adevărata „Biserică”, care ar include toate felurile de credințe.

Având o astfel de atitudine favorabilă față de „inter-comuniune”, trebuie să ne întrebăm: Membrii unei biserici care primesc Tainele de la o altă biserică, cărei biserici aparțin? Ce realitate spiritual-ontologică exprimă? Nu mai aparțin întru totul bisericii lor, din moment ce primesc Sfânta Împărtășanie de la o altă biserică, dar nici celeilalte biserici, de la care primesc din când în când Sfânta Împărtășanie, deoarece nu împărtășesc credința acesteia. Într-un anumit sens, ei plutesc într-un spațiu spiritual intermediar (care într-o anumită măsură este un vid spiritual), între aceste două Biserici. Așa cum aceștia nu au credință comună cu membrii bisericii de la care se „inter-comunică”, și așa cum nu păstrează comuniune deplină nici cu membrii propriei biserici, deoarece primesc Tainele altei Biserici, comuniunea lor cu ambele Biserici este incompletă. Ei nu pot realiza o comuniune autentică cu membrii celeilalte biserici, cu care primesc împreună Împărtășania, deoarece nu sunt în comuniune de credință cu aceștia. Prin urmare, le lipsește deschiderea interioară deplină către aceștia, rămânând în esență închiși în sine. Le lipsește înțelegerea profundă a credinței celorlalți și a bisericii acestora. Pe de altă parte, se închid laun-

¹ Euharistie, Credință, Biserică, după cum reiese din titlu și din primul capitol al cărții (n. trad.).

tric și față de propria lor biserică, din moment ce nu se împărtășesc întotdeauna cu membrii ei.

Am putea, oare, spune că într-un astfel de creștin se realizează Biserica desăvârșită, care cuprinde în sine învățătura, spiritualitatea și viața sacramentală a celor două biserici? Această posibilitate ar putea fi considerată reală doar în cazul în care acea persoană ar armoniza în conștiința sa diferențele dintre cele două învățături și, prezentându-se ca aparținând ambelor biserici, ar fi deschis în mod egal față de membrii acestora. Dar, cei care se „inter-comunică” nu fac acest lucru. Ei rămân membri ai propriei lor biserici, atașați exact punctelor diferite ale credinței acesteia. De altfel, nu vedem cum ar putea cineva împăca în conștiința sa diferențele contradictorii dintre învățăturile celor două biserici.

Cei care privesc favorabil „inter-comuniunea” parțială între Biserica Ortodoxă și cea Romano-Catolică ar putea susține, pentru a-și sprijini poziția, ideea că acestea două sunt în esență una și aceeași Biserică, că diferențele dogmatice dintre ele sunt atât de mici încât nu rup unitatea lor într-o singură Biserică. Dacă o astfel de atitudine favorabilă ar fi susținută consecvent în privința „inter-comuniunii” parțiale între ortodocși și romano-catolici, aceasta ar trebui să ducă la indiferență față de diferențele dogmatice.

Dar nici ortodocșii favorabili „inter-comuniunii” (sperăm cel puțin) și nici romano-catolicii nu trag această concluzie.

Atitudinea favorabilă pe care o adoptă anumite cercuri ortodoxe față de „inter-comuniunea” parțială cu biserica Romano-Catolică a fost prezentată ca un răspuns la o recomandare a Conciliului Vatican II. Însă în această recomandare se combină o anumită comuniune „în Taine” cu „Bisericile Răsăritene” — „în circumstanțe favorabile și cu aprobarea autorităților ecleziastice” — cu reafirmarea primatului papal.²

Urmând această recomandare, unii membri ai bisericii Romano-Catolice au început uneori să ceară Sfânta Împărtășanie de la preoți ortodocși. Unii preoți și chiar cercuri oficiale ale Bisericii Ortodoxe au considerat că pot răspunde favorabil acestor cereri.

Totuși, trebuie să avem în vedere că această atitudine a bisericii Romano-Catolice față de „inter-

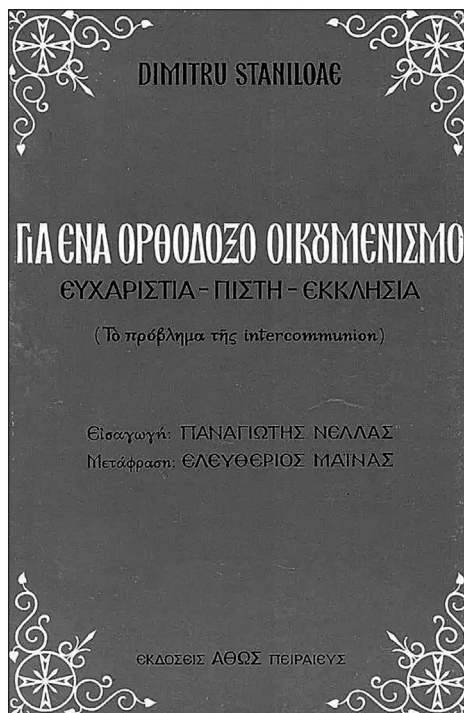
comuniune” se explică într-o anumită măsură. Se explică prin concepția diferită — față de cea ortodoxă — despre Biserică și despre Taine. Potrivit acestei concepții romano-catolice, Biserica nu este atât un organism spiritual centrat în Hristos, cât o organizație juridico-canonice care, în cel mai bun caz, trăiește la nivel supranatural, dar nu divin, ci al „harului creat”.

Din această concepție derivă concluzia următoare: în Biserică este depozitat dreptul divin al tuturor Tainelor, deoarece ea administrează în mod exclusiv — prin delegare de la Dumnezeu — tezaurul „harului creat” al Tainelor. Așadar, Biserica deține și dreptul Sfintei Euharistii, care se săvârșește cu convingerea că speciile pâinii și vinului se prefac prin simpla repetare a cuvintelor Mântuitorului „Luați, mâncați” și „Beți dintru acesta toți”, fără invocarea Duhului Sfânt.

Astfel, Euharistia este separată de legătura cu unitatea credinței și cu spațiul Bisericii, în cadrul căruia lucrează Duhul Sfânt. Ea se săvârșește ca un fenomen izolat, dar care, în concepția romano-catolică, leagă totuși, pe cei ce se împărtășesc, de biserica Romano-Catolică într-un mod juridico-canonice. Aceasta deoarece biserica lor consideră că drepturile sale se extind dincolo de sfera juridico-canonice, vizibilă sau recunoscută conștient. Se extind chiar și asupra celor care primesc toate Tainele unei alte biserici, fiind membri vizibili ai acelei biserici. Toți aceștia sunt considerați de drept membri ai bisericii Romano-Catolice.

Dar dacă aceștia din urmă sunt într-un fel membri „potențiali” ai bisericii Romano-Catolice, cei care primesc Tainele altei biserici dar rămân înregistrați ca romano-catolici, rămân și ei membri activi ai acesteia. Caracterul juridico-canonice este mai puternic decât cel mistic. Acest lucru se întâmplă deoarece credincioșii, neacceptând harul necreat — care i-ar uni cu Hristos — ci doar harul creat, rămân separați de Hristos și opaci față de Duhul Sfânt, trăind într-o ordine supranaturală, dar în mod clar creată, a bisericii, care este condusă și administrată juridico-canonice.

Chiar și în Sfânta Euharistie, ei îl primesc pe Hristos doar ca pe Acela care, împreună cu Duhul Sfânt, le creează sau le transmite harul creat. Un har care,

² *Decret sur l'œcuménisme*, § 15.

pe de altă parte, constituie tezaurul bisericii. Duhul Sfânt transmite harul credincioșilor din acest tezaur sau îl creează în ei, în măsura în care îl creează în tezaurul pe care îl administrează biserica. Astfel, credincioșii nu primesc nici măcar în Sfânta Euharistie viața divino-umană a lui Hristos. Ei nu trăiesc cu Hristos, viața lui Hristos, în energiile necreate, care îndumnezeiesc și lucrările lor create sau omenitești. Oricât de interior ar deveni Hristos pentru credincioși [romano-catolici, n.trad.] prin Sfânta Împărtășanie,

domeniul vieții dumnezeiești a lui Hristos rămâne pentru ei separat, inaccesibil vieții lor. Viața lor se dezvoltă într-un spațiu strict separat al harului creat, adică într-un domeniu al unei biserici care este separată de Hristos, deoarece viața ei este creată și este limitată, cuprinsă în întregime într-o ordine juridico-canonice.

(Va urma)

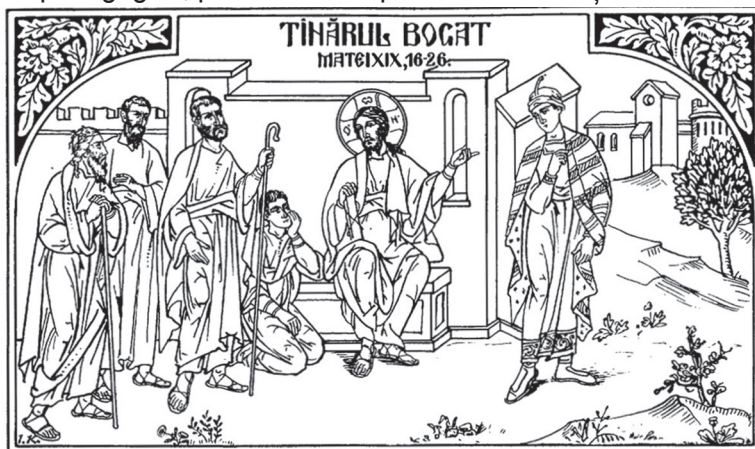
Traducere: **Prof Mihai-Ionuț Coană**

Sursă foto: porphyriosbooks.gr

Tânărul bogat

Evangelia Duminicii a 12-a după Rusalii ne prezintă un episod emoționant și profund: întâlnirea dintre Mântuitorul Iisus Hristos și un tânăr bogat, care caută viața veșnică. Această pericopă evanghelică este o oglindă în care fiecare dintre noi ne putem regăsi, căutând răspunsuri la întrebările esențiale ale vieții.

Tânărul bogat vine cu seriozitate și respect către Domnul, punând o întrebare fundamentală: „Învățătorule bun, ce bine să fac ca să am viața veșnică?”. Este o întrebare sinceră, venită dintr-o inimă care caută mântuirea. Mântuitorul îl conduce, cu înțelepciune pedagogică, pe acest tânăr pe calea desăvârșirii.

La început, Hristos îl îndeamnă să păzească poruncile – fundamentul moral al vieții: să nu ucizi, să nu preacurvești, să nu furi, să cinstești pe părinți, să iubești aproapele. Tânărul răspunde că toate acestea le-a păzit din tinerețe. Și atunci Domnul îi spune: „De voiești să fii desăvârșit, du-te, vinde averile tale, dă-le săracilor și vei avea comoară în cer; apoi vino și urmează Mie.” Această chemare nu este doar pentru tânărul bogat, ci pentru fiecare dintre noi. Este chemarea de a trece de la moralitate la iubire jertfelnică, de la împlinirea poruncilor la urmarea lui Hristos cu totul, cu inima întreagă, cu renunțare și dăruire.

Însă tânărul, auzind aceasta, „a plecat întristat, căci avea multe averi”. Este una dintre cele mai dure-roase imagini din Evanghelie: omul care caută mân-

tuirea, dar se oprește în fața iubirii de avere. Averea în sine nu este un păcat, dar atașamentul față de ea devine piedică în calea iubirii de Dumnezeu.

Apostolii, mirați de cuvintele Domnului că „mai ușor este a trece cămila prin urechile acului decât un bogat să intre în Împărăția lui Dumnezeu”, îl întreabă: „Cine poate, dar, să se mântuiască?” Iar Hristos răspunde cu o nădejde nesfârșită: „La oameni aceasta este cu neputință, dar la Dumnezeu toate sunt cu putință.”

Această Evanghelie ne invită la câteva reflecții esențiale:

1. Desăvârșirea este mai mult decât moralitate. A trăi creștinește nu înseamnă doar a nu face răul, ci a trăi în iubire, în dăruire, în urmarea lui Hristos. Mulți oameni trăiesc „corect”, dar fără Dumnezeu.

2. Avere și posesiunile pot deveni obstacole dacă ne leagă inima. Nu este greșit să ai, dar este periculos să fii posedat de ceea ce ai. Comorile din cer se câștigă prin milostenie, prin generozitate, prin iubirea față de aproapele.

3. Mântuirea nu se dobândește doar prin efort omenesc. Ceea ce pare imposibil la oameni este posibil la Dumnezeu. Aici vedem

harul, mila, puterea care vine de Sus, care ne ridică și ne mântuiește chiar din slăbiciunile noastre.

Să învățăm, fraților, să nu-L căutăm pe Dumnezeu doar cu mintea, ci și cu inima și cu viața noastră întreagă. Să nu ne temem să renunțăm la ceea ce ne ține pe loc în drumul spre veșnicie: fie că este vorba de avere, de orgoliu, de comoditate sau de păcatul ascuns.

Domnul ne cheamă pe toți: „Vino și urmează-Mi!” Această chemare este chemarea iubirii, a mântuirii, a desăvârșirii. Să nu plecăm întristați, ci hotărâți să-L urmăm cu credință. Amin!

Pr. Alin-Constantin Nicola

(predică la Duminica a XII-a după Rusalii,

Sf. Ev. Matei 19, 16-26, 29 august)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Postul Adormirii Maicii Domnului, punte către Dumnezeu!

Postul este și un mijloc de desăvârșire, de omorâre a voii trupului, un semn văzut al râvnei și sârguinței noastre, spre asemănarea cu Dumnezeu și cu îngerii, care n-au nevoie de hrană. „Postul este lucrul lui Dumnezeu, căci Lui nu-I trebuie hrană”, zice Sf. Simion al Tesalonicului. Este viață și petrecere îngerească, pentru că îngerii sunt fără hrană.

Postul este înfrânarea de toate mâncărurile, sau, la caz de boală, numai de unele, de asemenea și de băuturi și de toate cele lumești și de toate poftele cele rele, pentru ca să poată creștinul să își facă rugăciunea lui mai cu înlesnire și să îi fie milostiv Dumnezeu. Încă și pentru a ucide poftele trupului și a primi harul lui Dumnezeu...

Postul este o faptă de virtute, un exercițiu de înfrânare a pofteilor trupului și de întărire a voinței, o formă de pocăință, deci mijloc de mântuire. Dar este în același timp, și un act de cult, adică o faptă de cinstire a lui Dumnezeu, pentru că el este o jertfă, adică o renunțare de bună voie la ceva care ne este îngăduit, izvorâtă din iubirea și respectul pe care îl avem față de Dumnezeu.

Postul folosește și sufletului și trupului, pentru că întărește trupul, ușurează și curățește sufletul. Păstrează sănătatea trupului și dă aripi sufletului. De aceea, Legea Veche îl recomandă și îl impune de atâtea ori (Ies. 34, 28; Deut. 9, 9; 18; Jud. 20, 26; I Regi 7, 6; Isaia 58; Ioi 2, 15). „Nu fi nesățios întru toată desfătarea și nu te apleca la mâncăruri multe. Că în mâncărurile cele multe va fi durere și nesațiu va veni până la îngrețșare. Pentru nesațiu, mulți au pierit; iar cel înfrânat își va înmulți viața”, zice Înțeleptul Isus, fiul lui Sirah (37, 32-34).

Mântuitorul Însuși a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți în pustie, înainte de a începe propovăduirea Evangheliei (Matei 4, 2 și Luca 4, 2): El ne învață cum să postim (Matei 6, 16-18) și ne spune că diavolul nu poate fi izgonit decât cu post și rugăciune (Matei 17, 21; Marcu 9, 29). Posteau de asemenea Sfinții Apostoli și ucenicii lor (Fapte 13, 2, 3; II Cor. 6, 5); ei au și rânduit postul pentru toți creștinii. Sfinții Părinți laudă și recomandă postul cu stăruință: Iată ce spune, de pildă, Sf. Ioan Gură de Aur: „Postul potolește zburdăciunea trupului, înfrânează poftele cele nesăturate, curățește și înaripează sufletul, îl înalță și îl ușurează”.

Postul Adormirii Maicii Domnului este un bun prilej de întărire în credință și în fapte bune. Acesta a fost stabilit de Biserică pentru a ne reaminti de virtuțile și darurile Sfintei Fecioare Maria și de postul cu

care ea însăși s-a pregătit înainte de trecerea sa din această viață.

Totodată, Postul Sfintei Marii, cum mai este denumit în popor, îi pregătește pe credincioși.

Pe 15 august, Biserica Ortodoxă prăznuiește una dintre cele mai importante sărbători dedicate Fecioarei Maria: Adormirea Maicii Domnului, cunoscută și sub numele de Sfântă Maria Mare. Această sărbătoare cu cruce roșie celebrează nu doar moartea și îngroparea Maicii Domnului, ci și înălțarea ei cu trupul la ceruri.

Conform scripturilor, Dumnezeu i-a dezvăluit Fecioarei Maria, printr-un înger, ziua în care urma să treacă la cele veșnice. După ce a aflat vestea, Maica Domnului s-a retras pe Muntele Măslinilor pentru a se ruga, își împărțea veșmintele văduvelor și săracilor, cerându-și iertare de la toți și asigurându-i că va mijloci pentru întreaga lume.

Sfinții Apostoli au fost chemați să-și ia rămas bun de la Fecioara Maria, dar Apostolul Toma nu a reușit să ajungă la timp. Astfel, apostolii au decis să sigileze mormântul Maicii Domnului. Câteva zile mai târziu, când Apostolul Toma s-a întors, a cerut deschiderea mormântului pentru a o vedea ultima dată pe Sfânta Maria.

Cu toate acestea, când apostolii au deschis mormântul, au constatat că acesta era gol. Astfel, au realizat că Fecioara Maria a fost ridicată cu trupul în Împărăția Cerurilor, confirmând astfel înălțarea sa divină.

Originea acestui post a fost fixată în secolul al 5-lea, la Ierusalim, după care practica de a posti în cinstea Maicii Domnului s-a generalizat în tot Imperiul Bizantin. De fapt, era un lucru firesc acela de a se generaliza în Biserică o perioadă dedicată Maicii Domnului, în care creștinii să postească și să se roage mai intens, deoarece în acest fel este exprimată concret evlavia Bisericii față de Fecioara Maria, cea din care S-a întrupat Fiul Cel veșnic al lui Dumnezeu și S-a făcut Om pentru mântuirea noastră. Așadar, postind în cinstea Maicii Domnului o venerăm pe ea și îi aducem slavă Fiului ei, Iisus Hristos Mântuitorul lumii.

Maica Domnului este persoana cea mai însemnată dintre toți sfinții, pentru că a acceptat ca Fiul lui Dumnezeu să ia trup din ea și să Se nască din ea. Așadar, zămislirea și nașterea Fiului este un act care pune în valoare voința Fecioarei Maria de a se face ascultătoare voinței divine.

(continuare în pag. 16)

Postul Adormirii Maicii Domnului, punte către Dumnezeu!

(urmare din pag. 15)

De aceea, răspunsul ei oferit Arhanghelului Gavriil, „Fie mie după cuvântul tău!”, este socotit consimțământul întregii firi omenești exprimat prin consimțământul personal al Maicii Domnului.

Postul este strâns legat de rugăciune și de pocăință. Prin practicarea rugăciunii ne încredințăm, de fapt, viața lui Dumnezeu, iar truda zilei și hrana însăși sunt sfințite. Prin pocăință ne întoarcem de la starea „împotriva firii” la cea „după fire” sau conformă cu firea, ne lepădăm de păcat și per-severăm în virtute.

Precum păcatul nu constă, simplu, în încălcarea poruncilor morale, ci în îndepărtarea de Izvorul vieții, de Dumnezeu, tot așa și pocăința nu constă simplu în îndreptarea morală, ci în întoarcerea la Dumnezeu și în sălășluirea în lăuntrul vieții celei îndumnezeite. Pocăința rupe mintea de păcat și o lipește de pomenirea lui Dumnezeu; o duce la unirea cea după har și împreună-petrecerea cu Dumnezeu, ce se săvârșește tainic în inima omului, pe „tronul harului”.

În timpul acestui post, credincioșii își îndreaptă gândurile spre Sfânta Fecioară, despre care se spune că dacă te rogi fierbinte, îți îndeplinește orice dorință. Biserica recomandă ca, în această perioadă de post, să fie citită zilnic rugăciunea „Paraclisul Maicii Domnului”. La rândul lor, preoții îi îndeamnă pe credincioși să se roage și să facă cât mai multe fapte bune. Sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului are multiple semnificații teologice și spirituale.

Chiar icoana Adormirii Maicii Domnului relevă taina primirii mamei în brațele Fiului ei. În iconografia ortodoxă, lângă sicriul binecuvântat cu trupul Fecioarei, se află Hristos în picioare, purtând sufletul Maicii sale, ca pe un bebeluș. Este gestul

suprem de iubire împărtășită. Cea care L-a ținut în brațe pe pruncul Dumnezeu odihnește acum în brațele Fiului și Stăpânului ei. Prin post, cu mai mare înlesnire putem să ne descoperim identitatea spirituală, prețul nostru; să ne descoperim ca fii ai lui Dumnezeu, ca temple ale Duhului Sfânt.

De aceea, postul ar trebui să nu ocolească pe niciunul dintre fiii Bisericii, cu excepția celor care nu-l pot ține din motive obiective. Când Biserica recomandă postul nu este absurdă, ci îl vrea pe om în control duhovnicesc în viața de zi cu zi. În Biserica nu există reguli absurde sau rigide. Canoanele care vizează postul au fost făcute de Biserica, în Biserica și pentru Biserica, însă pe un fundament scripturistic. De aici și flexibilitatea Bisericii de a dezlega posturile în anumite cazuri: pentru copii, pentru femeile însărcinate, pentru bolnavi, pentru cei săraci și, uneori, pentru situații mai aparte, cum ar fi cazul în care o țară sau un ținut trece prin secetă, război sau alte calamități.

Sunt două condiții inseparabile postului: iertarea și rugăciunea. Nu poți să te angajezi într-o luptă având,

deodată, mai mulți dușmani. Într-o astfel de luptă trebuie să fii un foarte bun strateg; a ierta înseamnă a așeza între tine și adversarul tău iertarea înțeleasă ca o rază a Împărăției Cerurilor, ca un semn al prezenței lui Dumnezeu între voi: „Că de veți ierta oamenilor greșalele lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru Cel ceresc.” (Matei 6, 14). Un post însoțit de mândrie și slavă deșartă este un post care nu aduce folos sufletului. Așadar, stăruind în rugăciune, post și smerenie, Dumnezeu ne va împlini nenumăratele promisiuni făcute nouă!

Pr. Prof. Cătălin-Vasile Mănescu

Sursă foto: parohiasfduhgara.mmb.ro

